

ČUVANJE SPORTSKOG NASLJEĐA KAO VAŽAN DIO OČUVANJA KULTURNOG NASLJEĐA

DR. SC. MARIJA PAVLOVIĆ
UPG *Noć muzeja*, Beograd
marijablagojevicpavlovic@gmail.com

UVOD

Sedam punih desetljeća od osnivanja prve sportske muzejske zbirke u Srbiji pokrenulo je različite teme, od kojih je najvažnija nedostatak prostora za čuvanje vrijednih sportskih predmeta. Briga o izlošcima koji se odnose na povijest srpskog sporta važan je dio očuvanja kulturnog nasljeđa.

Prva zbirka osnovana je 1947. godine na Starom DIF-u (Državnom institutu za fiskulturu), izgrađenom kao Sokolski dom *Matica* (sl. 1),¹ i predstavljala je Muzej fizičke kulture² iako nije postojao klasični muzejski postav za posjetitelje, već samo prostorija s izlošcima koji su služili u nastavi na predmetu *Istorija fizičke kulture*. Sokolsko društvo *Matica* bilo je začetnik izgradnje ovog objekta projektiranog za tjelesno vježbanje, građenog u nekoliko faza tridesetih godina 20. stoljeća. Objekt je bio ujedno i idealno i logično mjesto za izlaganje i čuvanje bogatoga sportskog nasljeđa.

RAZVOJ MUZEJA

Muzejska zbirka prenesena je 1979. godine u novu zgradu Fakulteta sporta i fizičkog vaspitanja na Košutnjaku (sl. 2),

Slika 1. Sokolski dom Matica u kojemu je osnovana prva sportska muzejska zbirka u Beogradu 1947. godine. Izvor: privatna arhiva.

Slika 2. Fakultet sporta i fizičkog vaspitanja u kojemu je 1979. godine otvoren stalni postav Muzeja fizičke kulture Srbije. Izvor: privatna arhiva.

kada je prvi put i službeno dobila stalni postav otvoren za posjetitelje (sl. 3), u početku s pet, a zatim devet zbirki, arhivom i knjižnicom.³ Prostor je bio dovoljan da se izlože gotovo svi važni sportski predmeti i odličja, a manji artefakti, kao što su brojne značke, plakete, zastavice i osobni predmeti sportaša, kao i legati koji su s vremenom prikupljeni, probрани su i složeni u ormare i zatvorene police u okviru postava te u malu čuvaonicu od svega nekoliko kvadrata. Među najvrednije predmete ubrajaju se najstariji muzejski izložak, koštana klizaljka iz neolitika, zatim mačevalačka oprema

iz 18. do 21. stoljeća, sokolski sportski rekviziti s kraja 19. i početka 20. stoljeća, medalja s prvih obnovljenih Olimpijskih igara iz 1896. (sl. 6), legat Ivana Gubijana koji je osvojio srebrnu medalju u bacanju kladiva u Amsterdamu 1948., bob dvojca s kočnicama iz 1920., olimpijske baklje, zlatna medalja koju je Muzej fizičke kulture Srbije osvojio na *Olympilexu* za najbolju izložbu filatelije na Olimpijskim igrama u Barceloni 1992. godine i drugi. Predmeti koji pripadaju sportskom nasljeđu ne zahtijevaju posebne uvjete za čuvanje, kao što je to nužno kod pojedinih umjetničkih muzeja. Stoga su kod ovoga prvog sportskog muzeja izlagački dio i dio namijenjen čuvaonici dijelili isti prostor i uvjete.

Početak novog tisućljeća poplava je uništila prostor Muzeja fizičke kulture Srbije na Košutnjaku (sl. 4), a predmeti, knjige i arhivalije spakirani su u kutije, obilježeni i premješteni u posebne prostorije na Fakultetu koje su dobile ulogu muzejske čuvaonice. Uvjeti su bili dovoljno dobri da ih zaštite od propadanja. Nažalost, tada se završilo jedino razdoblje od nastanka Muzeja do danas kada je njegovo funkcioniranje bilo zadovoljavajuće.

U sljedećem razdoblju Muzeju je promijenjeno ime u Muzej sporta⁴ te je, počevši od 2005. godine, učinjeno dosta za samu promidžbu važnosti očuvanja bogatoga sportskog nasljeđa u cilju dobivanja novog prostora za stalni postav, kao i čuvaonice za čuvanje muzejske građe. Predmeti, koji su bili odloženi u prostor privremene čuvaonice, iznošeni su po potrebi, i to samo oni koji su bili nužni za priređivane izložbe. Tijekom nekoliko godina održane su brojne izložbe u zemlji i inozemstvu, koje su pratile sportska natjecanja i obljetnice,

Slika 3. Stalni postav Muzeja fizičke kulture Srbije na Fakultetu sporta i fizičkog vaspitanja 1979. godine. Izvor: privatna arhiva.

Slika 4. Muzej fizičke kulture Srbije nakon poplave 2000. godine. Izvor: privatna arhiva.

od kojih su najzapaženije bile u Billerbecku, zatim u Parizu, Trstu, Pragu i brojnim gradovima u Srbiji (sl. 5).⁵

Zahvaljujući ovakvoj promidžbi Muzeja sporta, sve više sportaša, kao što su No-

Slika 5. Muzej sporta, detalj s izložbe. Izvor: privatna arhiva.

vak Đoković, Vladimir Cvetković, Milorad Čavić, Ana Ivanović, Jelena Janković i drugi, ostavljalo je svoje legatke kako bi jednog dana našli svoje mjesto u novome Muzeju. Također, velik broj zaljubljenika u sport uključilo se u ovu akciju u želji da pomogne. Istodobno, rađena je medijska kampanja kako bi se obavijestilo javnost, ali i stručne službe, u cilju pronalaska rješenja za primjereno čuvanje sportskoga kulturnog nasljeđa. Postojala je i ideja, dok se ne pronađe trajno rješenje, da se muzejski predmeti privremeno rasporede po cijeloj zgradi Fakulteta na Košutnjaku. Tako bi se napravio jedinstven izložbeni prostor koji bi ujedno bio i čuvaonica. U vitrinama bi se čuvali manji artefakti, kao što je i bio slučaj. Tako bi cijela zgrada Fakulteta na neki

način postala otvoreni muzej i čuvaonica za studente, ali i za sve zainteresirane za zbirke Muzeja sporta. Ipak, od ideje se odustalo jer je trebalo izdvojiti velika novčana sredstva.

Krajem 20. stoljeća osnovana je i prva Olimpijska zbirka. Zbirka je formal-

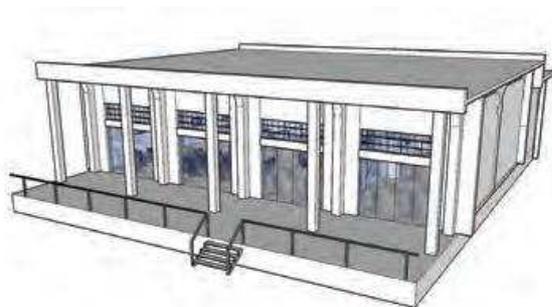

Slika 6. Iz Olimpijske zbirke u Olimpijskom komitetu Srbije. Izvor: privatna arhiva.

no prerasla u Olimpijski muzej koji je 2001. godine službeno otvorio tadašnji predsjednik Međunarodnoga olimpijskog odbora Juan Antonio Samaranch. Međutim, ovaj Muzej nikada nije bio otvoren za posjetitelje jer su olimpijski artefakti bili raspoređeni po radnom prostoru Olimpijskog komiteta Srbije. On je tako dobio ulogu muzejske čuvaonice dok se ne riješi pitanje izložbenog prostora.

NOVI MUZEJ – OLIMPIJSKI MUZEJ

Zbog neprekidnog problema nedostatka stalnoga izložbenog prostora i čuvaonice Muzeja sporta i Olimpijskog muzeja 2008. godine osnovan je Fond za razvoj i promociju kulturno-istorijskih dobara iz oblasti sporta i olimpizma s idejom da predstavlja, čuva i štiti sportsko nasljeđe, s artefaktima obaju muzeja, ali pod jednim imenom – Olimpijski muzej⁶. Od države je dobiven prostor za korištenje na posebnome mjestu, u Beton hali, koji je bio dovoljan da adaptacijom dobije sve nužne prostore za funkcioniranje sportskog muzeja.⁷ Prema idejnom projektu Muzej bi imao stalni postav, knjižnicu, arhiv, urede za djelatnike i čuvaonicu za smještaj predmeta (sl. 7 i 8). Uskoro je započeta i prva faza radova.⁸

Olimpijski muzej u Beton hali prema idejnom rješenju zamišljen je kao jedinstven, otvoren prostor s 1200 kvadratnih metara, podijeljen na dvije razine. Površina osnove, odnosno donje razine, bila je oko 700 kvadratnih metara. Planirano je da taj dio bude završen do kraja 2009. godine, no stjecajem različitih okolnosti rok je bio produžen. Gornja razina imala bi oko 500 kvadratnih metara, ali ona bi se radila u fazama, u skladu sa sredstvima, i to ne bi ometalo rad Muzeja čije je otvorenje bilo planirano odmah nakon završetka donje razine.

Izrada projekta za čuvaonicu, koja bi se prostirala na oko 250 kvadratnih metara, nikada nije završena jer je u tom trenutku izložbeni prostor imao prednost. Ipak, prema projektnom zadatku čuvaonica je bila dio otvorenog prostora Muzeja, u koji ne bi bio dopušten pristup posjetiteljima, ali koji bi svi zainteresirani mogli vidjeti s određene udaljenosti i saznati što se u njemu nalazi. Svaki predmet iz čuvaonice mogao bi se pronaći u bazi podataka dostupnoj u samome Muzeju, u kojoj bi se nalazili i podatci o tome kada se on planira izložiti u okviru muzejskog postava ili na nekoj drugoj izložbi. Svakako je bilo predviđeno da se muzealci, kao i oni koji se bave znanstvenim radom, mogu koristiti čuvaonicom u okviru svojih istraži-

Slike 7 i 8. Idejni projekt Olimpijskog muzeja u Beton hali u Beogradu, 2008. Izvor: privatna arhiva.

vanja. Prednost je bila ta što bi čuvaonica svakako bila vidljiva u otvorenom prostoru te tako „dostupna“ svim posjetiteljima. Posebno je važna bila činjenica da je sve što je planirano moglo i fizički stati u čuvaonicu. Mnogi sportaši i njihove obitelji koje su planirale ostaviti legate Muzeju, kao i oni koji su ih već ostavili, očekivali su da će njihovi predmeti biti izloženi za javnost u svakom trenutku. Nitko nije želio biti „manje važan“. Zbog toga je ovako „otvorena“ čuvaonica, uz bazu podataka o svakom predmetu, u tom trenutku bila idealno rješenje.

Sredstva za izradu projekta Olimpijskog muzeja s čuvaonicom u Beton hali osigurao je Gradski sekretarijat za sport. Međutim, zbog ekonomske krize od projekta se u međuvremenu odustalo te je izrađen novi projekt, mnogo skromniji i prilagođen tadašnjoj stvarnoj financijskoj situaciji. Odustalo se od galerije koja bi prostor dijelila na dva dijela jer je čelična konstrukcija bila dosta skupa. Odlučeno je da se osposobi samo najnužnije, a to su bile instalacije grijanja, hlađenja i ventilacije, kako bi izlošci ostali očuvani. Međutim, ni to nije nikada učinjeno.

Za sve to vrijeme, za ukupno dvije godine, u objektu su bili porušeni samo pregradni zidovi, nakon čega je očišćen i okrečen prostor od oko 450 kvadratnih metara. To je bilo dovoljno da se organizira svečano otvorenje izložbe *Kako nastaje legenda* za desetu Noć muzeja⁹ u svibnju 2010. godine (sl. 9).¹⁰ Tom prilikom predsjednik Olimpijskog komiteta Srbije Vlade Divac i streličarka Jasna Šekarić simbolično su postavili komad beogradske kaldrme u prostor ispred vrata Olimpijskog muzeja i tako službeno obilježili početak izvođenja radova.¹¹ Dio

Slika 9. Otvaranje Olimpijskog muzeja u Beton hali za desetu Noć muzeja 2010. godine. Fotografirao Srđan Kalinić.

prostora koji je bio planiran za muzejsku čuvaonicu tada je bio zatvoren za posjetitelje zbog prokišnjavanja i nemogućnosti brzog saniranja krova.

Nakon završetka Noći muzeja, tijekom koje je Muzej bio otvoren za posjetitelje ukupno osam sati u cilju predstavljanja javnosti novog prostora, zatvoren je s idejom da se što prije adaptira i službeno otvori. Nažalost, radovi tada nisu nastavljeni zbog nedostatka sredstava. Nakon dvije godine grad je preuzeo ingerencije nad Beton halom te je oduzet prostor i Olimpijskome i drugim muzejima koji su imali svoje mjesto u Beton hali. Projekti restorana zamijenili su projekte planiranih muzeja, a obveza grada da pronade drugi primjeren smještaj nije ispunjena.

Olimpijski komitet Srbije sljedeće je godine službeno od grada dobio prostor u okviru sportskog kompleksa Tašmajdan, u kojemu se trebala izgraditi Olimpijska kuća u kojoj bi se nalazio i Olimpijski muzej i gdje je planirana i izgradnja čuvaonice za sportske artefakte. Međutim, do današnjeg dana radovi nisu započeti. Tako je, nakon višegodišnje borbe, ponovno bilo odloženo pitanje stalnog postava i čuvaonice Olimpijskog muzeja.

MUZEJ SPORTA I OLIMPIJSKI MUZEJ

Nakon nekoliko godina došlo je do ponovnog formiranja dviju jedinica, Olimpijskog muzeja i Muzeja sporta, i sve je vraćeno na početak. Jedan dio artefakata nalazi se na Fakultetu sporta i fizičkog vaspitanja i pripada Muzeju sporta, a drugi dio pripao je Olimpijskom muzeju, odnosno Olimpijskom komitetu Srbije. Trenutačno Muzej sporta na Fakultetu sporta i fizičkog vaspitanja na Košutnjaku ima dvije manje čuvaonice u koje su pohranjeni svi predmeti i knjige iz muzejskih zbirki, ali, nažalost, nema izložbeni prostor. Studenti se mogu koristiti čuvaonicom za nastavu i istraživanje. Zbog objektivnih okolnosti prešao je na drugi sustav djelovanja i 2014. godine postao član europske mreže sveučilišnih

Slika 10. Izložci Olimpijskog muzeja izloženi u radnom prostoru Olimpijskog komiteta Srbije, 2017. godine. Izvor: privatna arhiva.

Slika 11. Dio izložaka Olimpijskog muzeja zapakiran je i pohranjen također u uredskim prostorijama Olimpijskog komiteta Srbije, 2017. godine. Izvor: privatna arhiva.

i akademskih muzeja i zbirki te povezao druge akademske zbirke Univerziteta u Beogradu radi zajedničkog predstavljanja akademske baštine. Time nije riješeno pitanje izlaganja i pohranjivanja predmeta, ali jest sustav funkcioniranja.¹²

Najvažniji izložci Olimpijskog muzeja u novonastaloj situaciji ponovno su izloženi u radnom prostoru Olimpijskog komiteta Srbije (sl. 10), dok je drugi dio zapakiran i pohranjen također u uredskim prostorijama (sl. 11), a najveći se dio nalazi u čuvaonici špediterskog poduzeća Milšped (sl. 12). Tako je pronađeno privremeno rješenje za čuvanje predmeta važnih za povijest srpskoga olimpijskog sportskog nasljeđa. Ova čuvaonica posjeduje sve nužne uvjete za primjereno čuvanje predmeta i trenutačno je najbolje rješenje.

MOGUĆNOSTI I RJEŠENJA

Jedna od najvažnijih muzeoloških potreba je primjerena čuvaonica kao nužan uvjet za funkcioniranje muzeja. Iznimno je važno sačuvati u muzejima kulturno nasljeđe jedne zemlje, a sportska baština čini njezin sastavni dio. Jedno od mogućih rješenja je smještanje sportskog nasljeđa sa stalnim postavom i središnjom

čuvaonicom u neku od sportskih dvorana, od kojih najidealnije uvjete ima Beogradska arena¹³ s 48 000 kvadratnih metara i šest razina. Postoje brojni primjeri koji pokazuju da sportski muzeji mogu odlično funkcionirati u njihovu sklopu. Muzeologija nameće nove potrebe i standarde, a jedna od njih je i da se čuvaonice organiziraju kao muzejske jedinice koje će imati aktivnu izlagačku ulogu, zamišljenu na poseban način. Jedan od najzanimljivijih primjera za ovakav novi muzejski fenomen je projekt za javnu umjetničku čuvaonicu u Rotterdamu, uglednog Muzeja *Boijmans Van Beuningen*,¹⁴ koja će biti otvorena krajem 2018. godine. Kao model i uzor poslužio je muzej Schaulager u Baselu, otvoren 2003. godine kao otvoreno skladište, a funkcionira kao spoj muzeja, prostora za umjetničko skladište i istraživačkog instituta. U prvom redu služi stručnoj publici i zaposlenima, ali je otvoren i za javnost za neke važne događaje i godišnje izložbe.¹⁵

Uz ovakve primjere moguća su i neka skromnija rješenja koja bi mogla odgovoriti zahtjevima muzejskih čuvaonica. To su napuštene tvornice ili skladišta koja mogu biti revitalizirana i prilagođena ovakvoj ideji javne čuvaonice. Proteklih desetljeća postoje nastojanja oživljavanja takvih prostora, adaptiranih u kazališta, galerije i umjetnička multimedijiska mjesta, a svakako mjesta nove energije. Arhitektura takvih prostora vrlo je prilagodljiva te bi svakako trebalo razmišljati i u tom pravcu.

Vrijednost sportske baštine još uvijek nije u dovoljnoj mjeri prihvaćena i uglavnom je promatrana kao dio sporta, a ne kao dio kulturnog nasljeđa. Zbog toga je nužno stalno raditi na njezinu promicanju i vrednovanju.

Slika 12. Čuvaonica s artefaktima Olimpijskog muzeja u špediterskom poduzeću Milšped, 2017. godine. Izvor: privatna arhiva.

BILJEŠKE

¹ O Sokolskom domu *Matica* u: Aleksandar Kadjević, *Momir Korunović* (Beograd: Republički zavod za zaštitu spomenika kulture [Muzej nauke i tehnike], 1996): 85–87; Vladana Putnik, „Sokolski domovi i stadioni u Beogradu“, *Nasleđe* 14 (2013): 70–72; Marija Stojić, „Vizuelna kultura Sokola“, *Novopazarski zbornik* 31 (2008): 147.

² Više o razvoju Muzeja fizičke kulture u: Slađana Mijatović, „Muzej fizičke kulture Srbije Fakulteta sporta i fizičkog vaspitanja u Beogradu“, *Fizička kultura* 59, br. 1/4 (2005): 49–51.

³ Sve informacije o otvaranju Muzeja 1979. godine dobivene su u intervjuu 2005. godine s prvim kustosom i autorom prvoga stalnog postava,

a kasnije i ravnateljem Muzeja fizičke kulture Srbije, Jovanom Vanjom Petrovićem.

⁴ Autorica ovog rada bila je autorica svih izložbi Muzeja sporta od 2005. do 2010. godine, sudjelujući u svim promjenama koje su se tijekom tih godina odvijale.

⁵ U pojedinim gradovima u kojima su otvarane izložbe Muzeja sporta ostvaren je i program Olimpijskog komiteta Srbije pod nazivom *Olimpijski karavan*, što je činilo uokvirenu cjelinu predstavljajući na jednome mjestu nasljeđe, odnosno sportsku povijest i olimpijske vrijednosti.

⁶ O razvoju Olimpijskog muzeja u: Marija Pavlović, „Razvoj Olimpijskog muzeja posmatran kroz prizmu proslave stogodišnjice olimpizma u Srbiji“, *Kultura* 144 (2014): 154–171.

⁷ Beton hala, sagrađena 1937. kao lučko skladište na Savskom pristaništu, jedini je očuvani objekt industrijske arhitekture u Beogradu. Više o njoj u: Tamara Jovanović, *Prazni prostori Srbije: Prva faza projekta – Beograd* (Beograd: Zavod za proučavanje kulturnog razvitka, 2010), 40–42.

⁸ Autorica ovog rada bila je svjedok prvih radova na adaptaciji.

⁹ O fenomenu Noći muzeja u Srbiji u: Dragana Martinović i Biljana Jokić, *Noć muzeja kao kulturološki i društveni fenomen u Srbiji* (Beograd: Zavod za proučavanje kulturnog razvitka, 2012).

¹⁰ J. T., „Olimpijski muzej otvorio vrata“, B92, 16. svibnja 2010., http://www.b92.net/sport/olimpi_zam/vesti.php?yyyy=2010&mm=05&dd=16&nav_id=431486 (pristupljeno 10. srpnja 2018.).

¹¹ Tom prilikom najavljen je dolazak Jacquesa Roggea, predsjednika Međunarodnoga olimpijskog odbora, koji je trebao svečano otvoriti Olimpijski muzej u studenome iste godine.

¹² Podatci su dobiveni u razgovoru s profesorima Fakulteta sporta i fizičkog vaspitanja u Beogradu.

¹³ V. Jovanović, „Beogradska Arena: arhitekta Vlada Slavica“, *Planeta* 10 (2004), <http://www.planeta.rs/10/arhitektura.htm> (pristupljeno 10. srpnja 2018.).

¹⁴ Museum *Boijmans Van Beuningen*, „The Museum of the 22nd Century“, <https://www.boijmans.nl/en/news/the-museum-of-the-22nd-century>

(pristupljeno 10. srpnja 2018.).

¹⁵ Schaulager, „Laurenz Foundation: Purpose of the Foundation“, <https://www.schaulager.org/en/schaulager/laurenz-foundation> (pristupljeno 10. srpnja 2018.). Projekt za Olimpijski muzej u Beton hali imao je sličan koncept Schaulageru, s idejom da muzejski stručnjaci mogu pristupiti predmetima koji su pohranjeni u čuvaonici.

LITERATURA

J. T., „Olimpijski muzej otvorio vrata“. B92, 16. svibnja 2010. http://www.b92.net/sport/olimpizam/vesti.php?yyyy=2010&mm=05&dd=16&nav_id=431486 (pristupljeno 10. srpnja 2018.).

Jovanović, Tamara. *Prazni prostori Srbije: Prva faza projekta – Beograd*. Beograd: Zavod za proučavanje kulturnog razvitka, 2010.

Jovanović, V. „Beogradska Arena: arhitekta Vlada Slavica“. *Planeta* 10 (2004). <http://www.planeta.rs/10/arhitektura.htm> (pristupljeno 10. srpnja 2018.).

Kadijević, Aleksandar. *Momir Korunović*. Beograd: Republički zavod za zaštitu spomenika kulture [Muzej nauke i tehnike], 1996.

Martinović, Dragana i Biljana Jokić. *Noć muzeja kao kulturološki i društveni fenomen u Srbiji*. Beograd: Zavod za proučavanje kulturnog razvitka, 2012.

Mijatović, Slađana. „Muzej fizičke kulture Srbije Fakulteta sporta i fizičkog vaspitanja u Beogradu“, *Fizička kultura* 59, br. 1/4 (2005): 49–51.

Museum *Boijmans Van Beuningen*. „The Museum of the 22nd Century“. <https://www.boijmans.nl/en/news/the-museum-of-the-22nd-century> (pristupljeno 10. srpnja 2018.).

Pavlović, Marija. „Razvoj Olimpijskog muzeja posmatran kroz prizmu proslave stogodišnjice olimpizma u Srbiji“. *Kultura* 144 (2014): 154–171.

Putnik, Vladana. „Sokolski domovi i stadioni u Beogradu“. *Nasleđe* 14 (2013): 69–82.

Schaulager. „Laurenz Foundation: Purpose of the Foundation“. <https://www.schaulager.org/en/schaulager/laurenz-foundation> (pristupljeno 10. srpnja 2018.).

Stojić, Marija. „Vizuelna kultura Sokola“. *Novopazarski zbornik* 31 (2008): 129–155.

KEEPING OF SPORT HERITAGE AS IMPORTANT PART OF PRESERVING THE CULTURAL HERITAGE

Even after seven full decades that have passed from the founding of the first sport museum collection in Serbia, the museum materials have not yet received a space for storing valuable sport artefacts. The first collection was founded in 1947 at the State Institute for Physical Training and represented the Museum of Physical Culture without the classical museum layout. The collection was later moved to a new building of the Faculty, where in 1979 the permanent exhibition of the Museum was opened for the first time, but it was

also closed at the beginning of the millennium. At the end of the 20th century also the first Olympic collection was formed, and it formally grew into an Olympic Museum, opened in 2001 in the working premises of the Serbian Olympic Committee, so that the museum had never been opened for the visitors. With the aim of presenting, preserving and protecting the sport heritage, with artefacts of both museums, but under a single name – Olympic Museum, the state provided premises in the Beton hala (Concrete Hall), sufficient for all the museum requirements, but soon with the change of ownership the museum lost it and the adaptation project collapsed. The issue of merging and separating of the Olympic Museum and the Sport Museum continues to be actual, since they are again separated into two units and everything has been brought back to the beginning. Formation of one central depot would provide insight into the complete contents, which should represent the final goal.